

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2018r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Jachniewicz

Protokolant: Marta Janta

pod nieobecność Prokuratora

po rozpoznaniu w dniach 22 lutego 2018r., 5 czerwca 2018r. na rozprawie sprawy:

P. G., syna W. i E. z domu K., urodzonego (...) w C.

oskarżonego o to, że:

1. W dniu 07 października 2015 roku w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził F. Bank p.l.c. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 900 złotych, w ten sposób, że w celu uzyskania pożyczki nr (...) wprowadził w błąd pokrzywdzonego co do własnej tożsamości i posłużył się danymi M. G., tj. o przestępstwo z art. 286 §1 k.k.
2. W dniu 21 października 2015 roku w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 726,32 zł, w ten sposób, że w celu uzyskania pożyczki nr (...) wprowadził w błąd pokrzywdzonego co do własnej tożsamości i posłużył się danymi M. G., tj. o przestępstwo z art. 286 §1 k.k.
3. W dniu 29 września 2015 roku w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) Sp. z o.o. S.K.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 600 zł, w ten sposób, że w celu uzyskania pożyczki wprowadził w błąd pokrzywdzonego co do własnej tożsamości i posłużył się danymi M. G., tj. o przestępstwo z art. 286 §1 k.k.
4. W dniu 27 października 2015 roku w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 500 zł, w ten sposób, że w celu uzyskania pożyczki nr (...) wprowadził w błąd pokrzywdzonego co do własnej tożsamości i posłużył się danymi M. G., tj. o przestępstwo z art. 286 §1 k.k.
5. W dniu 28 września 2015 roku w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Rapid F. S. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 300 zł, w ten sposób, że w celu uzyskania pożyczki nr (...) wprowadził w błąd pokrzywdzonego co do własnej tożsamości i posłużył się danymi M. G., tj. o przestępstwo z art. 286 §1 k.k.
6. W dniu 21 września 2015 roku w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 3900 zł, w ten sposób, że w celu otwarcia rachunku bankowego i uzyskania linii debetowej posłużył się danymi M. G. a następnie złożył podpisy na przesłanych przez bank dokumentach jako M. G. wprowadzając tym samym bank w błąd co do własnej tożsamości i zamiaru spłaty zaciągniętego zobowiązania w postaci linii debetowej co miało istotne znaczenie do uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. Oskarżonego P. G. uznaje za winnego popełnienia przestępstw zarzucanych mu w punktach od 1 do 5 aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że działał on w warunkach ciągu przestępstw i za to, przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., na podstawie art. 286 § 1 k.k. skazuje go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności), a na mocy art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierza mu karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 15 (piętnaście) złotych każda stawka;

II. Oskarżonego P. G. uznaje za winnego popełnienia przestępstwa zarzucanego mu w punkcie 6 aktu oskarżenia i za to, przy zastosowaniu art. 11 §2 k.k., na podstawie art. 286 § 1 k.k. skazuje go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, a na mocy art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierza mu karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 15 (piętnaście) złotych każda stawka;

III. Na mocy art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. łączy wymierzone wobec oskarżonego w punktach I i II wyroku kary i wymierza w ich miejsce karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych po 15 (piętnaście) złotych każda stawka;

IV. Na mocy art. 69 §1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszona na okres 3 (trzech) lat próby;

V. Na mocy art. 72 § 1 pkt 1 k.k. nakłada na oskarżonego obowiązek informowania sądu o przebiegu okresu próby;

VI. Na mocy art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. obciąża oskarżonego kosztami postępowania w sprawie w kwocie 1181,65 zł (tysiąc sto osiemdziesiąt jeden złotych 65/100), w tym 630 (sześćset trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt II K 239/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. G. i E. O. zamieszkiwali razem i żyli ze sobą w konkubinacie, z którego mają jedno wspólne małoletnie dziecko. Pod koniec 2014 roku rozstali się ze sobą, a E. O. weszła w nowy związek partnerski z P. G.. P. G. pracował w Hotelu (...) w G. jako szef kuchni.

Dowód: zeznania M. G. – k. 2-3, 8-9, 16-17, 23-24, 182-183, 427-428; częściowo zeznania E. O. – k. 252-253, 443-444; zeznania M. S. – k. 186-187.

P. G. w dniu 21 września 2015 roku wykorzystując dane osobowe M. G. otworzył rachunek bankowy o numerze (...) w (...) Bank (...) S.A. z/s w W. za pośrednictwem elektronicznych kanałów dostępu. Następnie na adres korespondencyjny wskazany przez niego (ul. (...) w G.) przesłane zostały dokumenty dotyczące tego rachunku. Przesłane dokumenty na dane M. G. zostały podpisane przez P. G., który podpisał się na nich, jako M. G. i dostarczone z powrotem do w/w Banku. W dniu 28 września 2015 roku P. G. drogą elektroniczną złożył wniosek w (...) Bank (...) S.A. z/s w W. o przyznanie linii debetowej na w/w rachunku bankowym w kwocie 3900 zł. Środki te zostały przyznane, a następnie P. G. w dniu 01 października 2015 roku wykonał dwa przelewy, pierwszy w kwocie 100 zł, a drugi w kwocie 3790 zł na rachunek bankowy o numerze (...).

Dowód: pisma i dokumenty z (...) Bank S.A. – k. 153-169; pisma i dokumenty z (...) Bank S.A. – k. 282-292; sprawozdanie i opinia z przeprowadzonych badań porównawczych podpisów – k. 295-331.

W dniu 30 września 2015 roku P. G. założył także na dane osobowe M. G. bez jego wiedzy i zgody rachunek bankowy w (...) S.A. z/s w W. o numerze (...). Zawarcie umowy o otwarcie i prowadzenie powyższego rachunku bankowego nastąpiło w formie elektronicznej z wykorzystaniem przelewu z innego banku. P. G. w celu otwarcia powyższego rachunku bankowego dokonał przelewu aktywacyjnego z uprzednio założonego rachunku bankowego w FM Bank (...) z/s w W. o nr (...).

Dowód: pismo i dokumenty z (...) S.A. – k. 122-122v.

W dniu 28 września 2015 roku P. G. posłużył się danymi M. G. i drogą elektroniczną zaciągnął na jego dane, bez jego wiedzy i zgody pożyczkę w (...) sp. z o.o. na kwotę 300 zł. W taki sam sposób P. G. zaciągnął pożyczki na kwotę 600 zł w (...) sp. z o.o. w dniu 29 września 2015 roku, na kwotę 900 złotych w F. Bank p.l.c. w dniu 07 października 2015 roku, na kwotę 726,32 zł w (...) sp. z o.o. w dniu 21 października 2015 roku oraz na kwotę 500 zł w (...) sp. z o.o. w dniu 27 października 2015 roku. Z tym, że zaciągając pożyczkę w F. Bank p.l.c. użył drogi telefonicznej, używając nr (...). Z kolei zaciągając pożyczkę w (...) sp. z o.o. w drodze elektronicznej posługiwał się adresem IP o numerze 83.15.121.178 przydzielonym do Hotelu (...), w którym wówczas pracował.

Dowód: pismo z (...) sp. z o.o. – k. 11; pismo z (...) Bank (...). – k. 21; pismo z (...) sp. z o.o. – k. 53; pismo z (...) sp. z o.o. – k. 64-65; pismo z (...) sp. z o.o. – k. 334-340; pismo z (...) S.A. – k. 102-103.

P. G. jako numer rachunku bankowego do przelewów wyżej wymienionych wyludzonych pożyczek wskazywał numer rachunku bankowego otwartego uprzednio przez niego na dane M. G. w m Bank S.A. o numerze (...). Właśnie na ten numer rachunku bankowego powyższe pożyczki były wypłacane przez pożyczkodawców. Dodatkowo P. G. w każdym z wniosków o udzielenie pożyczki, jak i przy zakładaniu obu w/w rachunków bankowych wskazywał adres e-mail: (...). Na adres ten ostatni raz logowano się z adresu IP o numerze 83.15.121.178 przynależnego do Hotelu (...), a wcześniej także z numeru IP 94.254.193.131.

Dowód: pismo z (...) sp. z o.o. – k. 11; pismo z (...) Bank (...). – k. 21; pismo z (...) sp. z o.o. – k. 53; pismo z (...) sp. z o.o. – k. 64-65; pismo z (...) sp. z o.o. – k. 334-340; pismo z (...) S.A. – k. 102-103; pisma i dokumenty z (...) Bank S.A. – k. 153-169; pisma i dokumenty z (...) Bank S.A. – k. 282-292; pismo i dokumenty z (...) S.A. – k. 122-122v; pismo i informacja z I.pl – k. 69-70, 120; pismo od operatora P. – k. 124-128.

Oskarżony P. G. odmówił składania wyjaśnień w sprawie i nie przyznał się do winy. (vide: wyjaśnienia oskarżonego – k. 347-348v)

P. G. nie był uprzednio karany sędownie.

Dowód: dane o karalności – k. 420.

Sąd zważył co następuje:

Wina i sprawstwo oskarżonego, co do popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości. Stan faktyczny w tym zakresie jest bezsporny. Sąd ustaleń w zakresie stanu faktycznego, dokonał w oparciu o wiarygodny, spójny i korespondujący ze sobą materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w szczególności w postaci: zebranej dokumentacji z (...) S.A. (...) Banku S.A. i firm pożyczkowych, informacji pozyskanych od operatora P. i O. oraz na podstawie przeprowadzonego sprawozdania i opinii z zakresu porównania pisma ręcznego. Pomocniczo Sąd posłużył się także zeznaniami M. G. i częściowo E. O. .

Zeznania M. G. i E. O. Sąd postanowił omówić zbiorczo. Przy czym zeznaniom M. G. Sąd dał wiarę w całości, zaś zeznaniom E. O. jedynie w niewielkiej części. Zeznania E. O. zasługiwały na uwzględnienie w zakresie, w jakim wskazywała, iż była konkubinią M. G. i mieszkali kiedyś razem, a ze związku posiadają wspólne dziecko. Zeznania te są bowiem wzajemnie zgodne i nie budzą wątpliwości. Także nie budzą wątpliwości zeznania E. O. odnośnie faktu, iż obecnie jest konkubinią P. G. i tego, że pracuje on w hotelu (...) jako kucharz, co zostało potwierdzone także przez inną pracownicę tego hotelu (...). Z zeznań obu świadków niewątpliwie wynika także, iż między nimi istnieje konflikt na tle ustalenia kontaktów z ich wspólnym dzieckiem. Z zeznań M. G. wynika także, iż na jego dane osobowe zostały zaciągnięte pożyczki w opisanych w stanie faktycznym firmach, co znajduje potwierdzenie w zebranej dokumentacji. M. G. wskazywał w swoich zeznaniach także na fakt, iż kopie jego dokumentów tj. dowód osobisty i paszport zostały zabrane przez E. O., gdy go nie było w kraju i się rozstawali. Wprawdzie E. O. temu zaprzeczyła, jednakże fakt, iż dane M. G. zostały wykorzystane do zaciągnięcia pożyczek przez P. G. (jej konkubenta, z którym mieszka) w tym kopie

tych dokumentów były również przekładane przy zakładaniu rachunku bankowego w FM Banku świadczą, iż zeznania w tym zakresie złożone przez M. G. są wiarygodne, albowiem istnieje pomiędzy tymi faktami związek przyczynowy. Skądś bowiem oskarżony musiał mieć dostęp do danych i kopii dokumentów M. G..

Przede wszystkim jednak za wiarygodnością zeznań M. G. a jej brakiem w zeznaniach E. O. przemawia fakt zupełnego braku obiektywizmu w zeznaniach E. O.. Bezkrzytycznie i w sposób naiwny w swoich zeznaniach wskazuje, iż jej obecny konkubent na pewno nie dopuścił się zarzucanych mu czynów, nie popierając tego żadnymi obiektywnymi faktami. E. O. wskazuje za to na liczne nieistotne dla niniejszego postępowania kwestie takie jak rzekoma uprzednia karalność M. G., znęcanie się nad nią przez M. G. i to, iż M. G. sam zaciągnął wszystkie pożyczki i złośliwie obciąża jej konkubenta mszcząc się za to, że ona od niego odeszła. Zeznania te w sposób ewidentny zmierzają jedynie do bezzasadnego obciążania M. G.. Fakt ewentualnego znęcania się przez pokrzywdzonego nad świadkiem nie ma znaczenia dla ustalen statusu faktycznego w sprawie.

Ponadto w ocenie Sądu niewiarygodne są zapewnienia E. O., iż ich – jej i oskarżonego - sytuacja materialna w inkryminowanym czasie była na tyle dobra, że oskarżony nie miałby potrzeby zaciągać tego typu pożyczek. Wskazała ona, iż utrzymywała się wraz z oskarżonym głównie z wynagrodzenia jakie uzyskiwał on z pracy (około 2000 zł netto + premie około 300 zł) oraz zasiłków, jakie otrzymywała. Przy czym wskazała, iż koszty wynajmu mieszkania wynosiły około 2000 złotych. W ocenie Sądu takie dochody i wydatki związane z wynajmem mieszkania, jeśli doliczyć do tego codzienne koszty życia, mając na uwadze fakt, iż E. O. miała na wychowaniu także małoletnią córkę dowodzą wręcz przeciwnie do jej twierdzeń, iż ich sytuacja materialna nie była najlepsza.

M. G. przeciwnie do twierdzeń E. O. w żaden sposób nie dążył do obciążania konkretnych osób i na siłę nie szukał winnych popełnionych przestępstw. W postępowaniu przygotowawczym składał zeznania pięciokrotnie. Z czego składając początkowo swoje zeznania przez cztery razy nie wskazywał żadnych osób, które mogłyby popełnić przedmiotowe przestępstwa. Mało tego wskazywał, iż nie wie, kto mógł je popełnić i żadnej osoby nie podejrzewa. Dopiero składając zeznania za piątym razem zapytany o hotel (...) skojarzył go z pracą E. O. (choć pracował tam jej obecny konkubent) i dopiero wówczas skojarzył, iż jedynie w/w miała dostęp do jego dokumentów i danych osobowych. W swoich zeznaniach M. G. był obiektywny, nie starał się na siłę nikogo obciążać, zeznawał tylko odnośnie faktów, co do których posiadał wiedzę. Gdyby jego celem było bezpodstawne obciążenie E. O. bądź oskarżonego, to z pewnością już od samego początku w swoich zeznaniach wskazywałby na w/w jako osoby, które podejrzewa o popełnienie przedmiotowych przestępstw. Powyższe okoliczności oraz zachowanie E. O. w porównaniu z zachowaniem M. G., a także ich wzajemne porównanie zeznań doprowadziły Sąd do oceny zeznań powyższych świadków w powyższy sposób.

Zeznania M. P. i M. S. nie miały większego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Jedynie M. S. w swoich zeznaniach wskazała, iż P. G. w inkryminowanym czasie pracował w hotelu (...), co zostało potwierdzone także przez samą E. O. i nie stanowi kwestii spornych. Wprawdzie obie wskazywały, iż dostęp do internetu w hotelu (...) mają wszyscy goście, to mają również do niego dostęp pracownicy hotelu. Stanowi to więc pośredni dowód, iż skoro wszyscy pracownicy mają dostęp do internetu w tymże hotelu, to oskarżony G. P. także miał do niego dostęp.

Sąd uwzględnił w całości sprawozdanie i opinię z przeprowadzonych badań porównawczych podpisów. Sprawozdanie i opinia ta zostały sporządzone przez osobę posiadającą odpowiednie kwalifikacje, wiedzę i doświadczenie. Zostały sporządzone w oparciu o całokształt materiału dowodowego, a przede wszystkim w oparciu o wzory pisma ręcznego pobrane od M. G., P. G. i E. O. w tym bezwzględnie i wpływowe, a także dowodowe dokumenty dotyczące otwarcia rachunku bankowego w (...) Bank S.A. Sprawozdanie i opinia są jasne logiczne, pełne i szczegółowe, a ponadto nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Powyższa opinia w sposób jednoznaczny dowodzi, iż rachunek bankowy w (...) Banku S.A, a następnie przyznana tam linia debetowa na dane M. G. zostały założone i zaciągnięte przez oskarżonego P. G.. Opinia ta jednoznacznie wykluczyła, by podpisy złożone na dokumentach dotyczących założenia tegoż rachunku bankowego należały do M. G. lub E. O.. W jednoznaczny sposób zaś ustalono, iż podpisy te należą do oskarżonego P. G..

Sąd również w całości uwzględnił pozostałe dokumenty zebrane w toku postępowania karnego w postaci pism i informacji nadesłanych przez (...) sp. z o.o., F. Bank, operatora O., operatora P., I.pl, (...) S.A., (...) Bank S.A., (...) Bank S.A., (...). Nie były one bowiem kwestionowane przez żadną ze stron, a są obiektywnym dowodem na okoliczności w nich zawarte.

Przede wszystkim w/w pisma wskazują, iż osoba posługująca się danymi osobowymi M. G. w każdym wniosku o udzielenie pożyczki w w/w firmach jako numer konta bankowego do przelania kwoty pożyczki wskazywała numer (...) w mBanku. Wymieniony rachunek bankowy w mBanku został założony w formie elektronicznej z wykorzystaniem przelewu aktywacyjnego z innego banku również na dane M. G.. Przelew aktywacyjny w celu aktywacji powyższego rachunku bankowego w mBanku został wykonany z rachunku (...) w (...) Bank S.A. Co istotne powyższy rachunek w (...) Bank S.A. pomimo, iż otwarty także na dane M. G., został niewątpliwie założony przez oskarżonego P. G., albowiem, co już było omówione przy okazji omawiania opinii biegłego, w celu założenia tego rachunku konieczne było własnoręczne podpisanie dokumentów związanych z jego założeniem. Opinia biegłego wykazała jednoznacznie, iż na tych dokumentach jako M. G. podpisał się P. G., stąd można wywnioskować, iż to on otworzył oba rachunki bankowe, a następnie dzięki powyższemu to z jego osobą można powiązać zaciągnięcie pożyczek na dane M. G. w powyższych firmach.

Dodatkowo w każdym z wniosków o udzielenie pożyczki, jak i zakładając powyższe rachunki bankowe wskazano ten sam adres e-mail: (...). Jak wynika z pisma z I.pl ostatnim adresem IP z jakiego logowano się na w/w skrzynkę był adres: 83.15.121.178. Z pisma przesłanego przez (...) wynika, iż osoba zaciągająca tam pożyczkę na dane M. G., także posługiwała się tym samym adresem IP. Z pisma operatora O. wynika, iż adres IP 83.15.121.178 był przydzielony dla Hotelu (...). W hotelu tym pracował oskarżony P. G. i mógł korzystać z internetu udostępnianego w tymże hotelu. Na powyższy adres e-mail logowano się także z adresu IP 94.254.193.131. Z informacji uzyskanych od operatora P. uzyskano dane lokalizacyjne osoby, która korzystała z tego adresu IP. Z lokalizacji wynika, iż osoba korzystająca z tego adresu IP znajdowała się w okolicach ulicy (...). Wprawdzie na tej ulicy zamieszkiwał niegdyś M. G., jednakże nie mieszkał tam od września 2014 roku. Z kolei należy mieć na uwadze, iż w mieszkaniu uprzednio zamieszkiwanym przez M. G. musiał wówczas zamieszkiwać oskarżony wraz z E. O., albowiem dokumenty podpisane przez oskarżonego dotyczące otwarcia rachunku bankowego w (...) Bank S.A zostały odebrane przez niego właśnie pod tym adresem. Powyższe kwestie dodatkowo pośrednio jako na sprawcę przedmiotowych przestępstw wskazują na osobę P. G..

Wprawdzie wszystkie firmy pożyczkowe, z których zostały wyludzone pożyczki na dane M. G. wskazywały adresy IP, z których korzystano przy zaciąganiu pożyczek, jednakże ze względów technicznych nie było możliwe ustalenie danych osoby korzystających z pozostałych numerów IP. Nie miało to jednak znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, albowiem dzięki powyższym kwestiom w szczególności ustaleniu osoby, która otworzyła oba wymienione wcześniej rachunki bankowe możliwe było powiązanie wszelkich okoliczności niniejszej sprawy z osobą P. G. i uznaniu go za sprawcę przedmiotowych przestępstw. Ponadto warto przy tym nadmienić, iż M. G. wskazywał, iż jego dokumenty tożsamości nie zostały uprzednio ani zagubione ani skradzione. Stąd nieprawdopodobnym jest, by jakaś inna przypadkowa osoba pozyskała jego dane i wyludziła na jego dane przedmiotowe pożyczki. Zwłaszcza w okolicznościach, iż M. G. żył w konkubinacie z E. O., która miała dostęp do jego danych i dokumentów, a następnie związała się właśnie z P. G..

Zdaniem Sądu powyższy materiał dowodowy pozwala uznać, iż oskarżony P. G. swym zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. Oskarżony bowiem przedstawił dla instytucji wskazanych w zarzutach wnioski kredytowe wprowadzające te instytucje w błąd co do tożsamości kredytobiorcy i tym samym doprowadził je do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na swoją korzyść w kwotach 900 zł (F. Bank), 726,32 zł (C.), 600 zł (P. L.), 500 zł (P.), 300 zł (Rapid (...)) i 3900 zł ((...) Bank (...) S.A.). W przypadku czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie 6. aktu oskarżenia zachowanie P. G. wyczerpało również znamiona przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. bowiem w celu uzyskania dla siebie kredytu przedłożył dla (...) Bank (...) S.A. dokumenty w postaci formularza weryfikacji danych osobowych, umowy ramowej, oświadczenia o otrzymaniu nieuszkodzonej koperty i kopii dowodu osobistego i paszportu M. G., które to były podrobione w ten sposób, iż zawierały dane M. G. i jego podrobione przez

P. G. podpisy. Czyn opisany w punkcie 6. aktu oskarżenia dokonany przez P. G. wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., gdyż użył on dokumentów w postaci formularza weryfikacji danych osobowych, umowy ramowej, oświadczenia o otrzymaniu nieuszkodzonej koperty, na których znajdowały się dane M. G. oraz jego sfałszowane przez P. G. podpisy.

Przy wymiarze kary wobec oskarżonego Sąd oparł się o dyrektywę z art. 53 k. k. Sąd miał przy tym na względzie stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się oskarżony oraz stopień jego zawinienia. Sąd kierował się przy tym celami zapobiegawczymi i wychowawczymi przypisanymi karze, a także okolicznościami związanymi z kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa.

Stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez P. G. należy uznać jako średni. Oskarżony bowiem przy popełnianiu tego przestępstwa posłużył się danymi osobowymi innej osoby, by wyłudzić pożyczki na swoją korzyść bez zamiaru ich spłaty. Oskarżony zadał sobie także wiele trudu, by nie dopuścić do ujawnienia swojego sprawstwa (korzystanie z internetu dostępnego dla większej liczby osób, założenie dwóch rachunków bankowych, w tym głównego za pośrednictwem internetu na dane pokrzywdzonego, oraz sfałszowanie podpisów pokrzywdzonego w celu założenia pierwszego rachunku bankowego). Świadczy to o tym, iż oskarżony zaplanował swoje przestępstwo i działał z premedytacją z zamiarem bezpośrednim wyłudzenia pożyczek poprzez posłużenie się danymi osobowymi innej osoby. Sąd miał jednak na uwadze fakt, iż łączna suma wyłudzonych pożyczek nie była wysoka.

Na niekorzyść oskarżonego przemawiają okoliczności wpływające na wysokość stopnia społecznej szkodliwości jego czynu opisane powyżej.

Jako okoliczności łagodzące wobec P. G. Sąd uznał uprzednią niekaralność oskarżonego, a także fakt, iż łączna suma wyłudzonych pożyczek nie była wysoka.

Sąd uznając oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, ustalił, że czyny opisane w punktach od 1 do 5 aktu oskarżenia stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k. k. Zdaniem Sądu, w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z podobnym sposobem działania. Czas popełnienia poszczególnych czynów nie jest także nadmiernie od siebie oddalony, czyny te zostały bowiem popełnione na przełomie jednego miesiąca. W związku z powyższym, wobec faktu, iż w przedmiotowej sprawie spełnione zostały wszystkie przesłanki z art. 91 § 1 k. k. (tj. działanie z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w krótkich odstępach czasu, zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny wyrok, co do któregośkolwiek z tych przestępstw), Sąd uznał, że zarzucane oskarżonemu przestępstwa stanowią ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k. k.

Mając na uwadze powyższe Sąd w punkcie I. wyroku za ciąg przestępstw (czyny od 1 do 5 punktu a/o) wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 15 złotych każda stawka. Z kolei w punkcie II. sentencji wyroku Sąd za czyn opisany w punkcie 6. aktu oskarżenia wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 15 złotych każda stawka. Za czyn z art. 286 § 1 k.k. grozi kara pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Z uwagi na okoliczności łagodzące (uprzednia niekaralność oraz stosunkowo niska łączna suma wyłudzonych pożyczek) Sąd uznał, iż orzeczone kary winny mieścić się w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Niecelowym jest karanie osoby uprzednio niekaranej wysoką karą pozbawienia wolności. Zwłaszcza w okolicznościach, kiedy wysokość szkody majątkowej wyrządzonej jej czynem nie jest wysoka. Orzeczone kary jako orzeczone w dolnych granicach zagrożenia nie przekraczają stopnia winy i szkodliwości społecznej czynu.

Ponadto Sąd obok powyższych kar pozbawienia wolności wymierzył za ciąg przestępstw oraz drugi czyn kary grzywny po 100 stawek dziennych po 15 zł każda stawka. Zgodnie z art. 33 § 2 k.k. Sąd może obok wymierzonej kary pozbawienia wolności wymierzyć także karę grzywny, jeżeli sprawca działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Niewątpliwie oskarżony P. G. działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wyłudzenie pożyczek. Sąd uznał za zasadne wymierzenie takich kar, obok kar pozbawienia wolności, albowiem uświadomi to sprawcy przestępstwa nieopłacalność popełniania przestępstw przeciwko mieniu. Wskazać należy, iż wymiar 100 stawek dziennych grzywny

również mieści się w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, a wysokość każdej z nich orzeczona została w niskiej wysokości z uwzględnieniem możliwości zarobkowych oskarżonego.

Wymierzone P. G. kary jednostkowe pozbawienia wolności oraz kary grzywny, Sąd połączył w punkcie III wyroku i wymierzył mu karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny po 15 zł każda stawka. Przy wymiarze kar łącznych zastosowano zasadę częściowej absorpcji, mając na uwadze związek podmiotowo-przedmiotowy pomiędzy przypisanymi przestępstwami i związek czasowy w ich popełnieniu, przyjęcie pełnej absorpcji uniemożliwił brak tożsamości osoby pokrzywdzonej. Należy zaznaczyć, iż orzeczone kary uległy znacznej absorpcji przy wymierzaniu kar łącznych, albowiem oskarżony działał przy popełnianiu przestępstw w taki sam sposób, posługując się danymi osobowymi tej samej osoby. Do tego działał w krótkim okresie czasu (na przełomie jednego miesiąca), a przestępstwa przez niego popełnione miały ten sam charakter.

Sąd w punkcie IV wyroku warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby lat 3. W ocenie Sądu orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności wobec P. G. byłoby karą nadmiernie surową nawet pomimo formy zamiaru i sposobu działania sprawcy przy popełnianiu przestępstw. Za orzeczeniem kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem przemawia przede wszystkim fakt, iż oskarżony nie był dotąd karany sędownie. Do tego szkody majątkowe, jakie wyrządził swoim działaniem oskarżony nie były wysokie. P. G. prowadzi także stosunkowo ustabilizowany tryb życia, bowiem pracuje i osiąga regularne dochody. Osadzenie go w zakładzie karnym mogłoby spowodować w powyższych okolicznościach jego większą demoralizację i utratę źródła dochodów. Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem będzie wystarczające, by oskarżony przemyślał swoje zachowanie oraz, by kara ta spełniła swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze wobec oskarżonego. Sama groźba wykonania kary w przypadku popełnienia przez niego kolejnego przestępstwa będzie wystarczająca dla zapobiegnięcia popełnienia w przyszłości przez P. G. kolejnego przestępstwa. Należy mieć także na uwadze, iż obok warunkowo zawieszonych kary łącznej pozbawienia wolności na oskarżonego nałożona została także kara łączna grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 15 zł każda stawka, która będzie stanowić realną dolegliwość dla oskarżonego za popełnienie zarzucanych mu czynów i sprawi, iż oskarżony odczuje konsekwencje popełnionych przestępstw. Dodatkowo, by wzmocnić prewencyjne cele orzeczonej kary Sąd nałożył na oskarżonego w punkcie V. wyroku obowiązek informowania Sądu o przebiegu okresu próby.

W punkcie VI. wyroku Sąd obciążył kosztami postępowania oskarżonego, gdyż nie znalazł podstaw do zwolnienia go z tego obowiązku. Oskarżony jest osobą dorosłą, zdrową i pracującą i winien ponieść koszty postępowania wywołane swoim zawinionym postępowaniem.